

POSTANOWIENIE

24 czerwca 2024 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Mariusz Załucki

na posiedzeniu niejawnym 24 czerwca 2024 r. w Warszawie
w sprawie z powództwa E. K.
przeciwko I. spółce akcyjnej w W.
o zapłatę,
na skutek skargi kasacyjnej E. K.
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Białymstoku
z 22 listopada 2022 r., I ACa 910/21,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Powód E. K. wywiódł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z 22 listopada 2022 r., wydanego w sprawie przeciwko I. S.A. z siedzibą w W. o zapłatę.

Powód uzasadnił wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania jej oczywistą zasadnością, wynikającą z niezastosowania w sprawie art. 827 § 1 k.c. zdaniem skarżącego ponieważ w ubezpieczeniach dobrowolnych ubezpieczyciel może uwolnić się od odpowiedzialności za szkodę wyłącznie w sytuacji, gdy ubezpieczony wyrządzi ją umyślnie albo w razie rażącego niedbalstwa, dlatego postanowienie ogólnych warunków ubezpieczenia, wedle którego ubezpieczyciel nie ponosi odpowiedzialności za szkody wynikające z faktu, że konstrukcja budynku

nie odpowiada normom obowiązującym w budownictwie, nie powinno być stosowane bez badania stopnia winy ubezpieczonego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna jest bowiem oczywiście uzasadniona w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., jeżeli zachodzi niewątpliwa, widoczna na pierwszy rzut oka, tj. bez konieczności głębszej analizy, sprzeczność orzeczenia z przepisami prawa nie podlegającymi różnej wykładni i w wyniku takiego naruszenia prawa zapadło w drugiej instancji orzeczenie oczywiście wadliwe. O przyjęciu skargi kasacyjnej do rozpoznania nie decyduje samo oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego przez sąd, który wydał zaskarżone orzeczenie, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Skarżący zaś powinien uzasadnić tę przesłankę, wskazując jedynie na argumenty mieszczące się w zakresie kognicji Sądu Najwyższego. Nie może więc powoływać się na wadliwość ustaleń faktycznych, ani opierać na innych faktach niż stanowiące podstawę rozstrzygnięcia (zob. np. postanowienia SN z 7 grudnia 2023 r., I CSK 5630/22; z 8 listopada 2023 r., I CSK 3494/23; z 20 października 2023 r., I CSK 1631/23 oraz z 25 września 2023 r., I CSK 903/23).

Z ustaleń faktycznych poczynionych w sprawie, a które nie mogą być ponownie badane na etapie postępowania przed Sądem Najwyższym na mocy art. 398³ § 3 i art. 398¹³ § 2 k.p.c., wynika, że między poszczególnymi instalacjami znajdującymi się w budynku nie zachowano wymaganych odstępów, nie przeprowadzano kontroli okresowych, nie przestrzegano ich zaleceń.

Tego rodzaju działania i zaniechania mogą być poczytane za nieprzestrzeganie obowiązków prewencyjnych, czyli konieczności podejmowania działań zapobiegających ryzykom ubezpieczeniowym. Sąd Najwyższy wypowiadał się już o tym, że do zastosowania sankcji w postaci wyłączenia odpowiedzialności ubezpieczyciela w razie niedopełnienia omawianej powinności wystarcza ustalenie, że niedopełnienie jej zwiększało ryzyko wypadku ubezpieczeniowego (zob. wyrok SN z 7 maja 2009 r., IV CSK 16/09). Również w wyroku z 12 września 2000, II CKN 1120/98 SN wskazał, że ubezpieczyciel może odmówić wypłaty części lub całości odszkodowania za szkodę powstałą na skutek pożaru, jeżeli stwierdzone

uchybiecie przez ubezpieczającego przepisu o ochronie przeciwpożarowej miałyby wpływ na powstanie lub zwiększenie rozmiarów szkody.

Sąd odwoławczy orzekł zatem zgodnie z wykładnią wypracowaną przez Sąd Najwyższy, a w konsekwencji nie nastąpiło rażące naruszenie przepisu prawa wskazanego przez skarżącego.

Dlatego Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania. O kosztach postępowania kasacyjnego nie orzekał zas wobec braku wniosku o ich zasądzenie w przypadku wydania postanowienia odmawiającego przyjęcia skargi do rozpoznania.

[SOP]

(r.g.)